

[Ministeren for offentlige arbejder]

lingen går, og det er ikke aktuel politik. Vi skal bevare postnumrene, og vi skal bevare posthusene.

Jeg vil benytte lejligheden til at slå fast, så også det kan komme i Folketingstidende, at det i fremtiden simpelt hen hedder posthuse. Vi vil ikke mere i terminologien udadtil skelne mellem postindleveringssteder, omdelingsposthuse og andre slags posthuse, det er simpelt hen posthuse, og de er jo alle sammen i stand til at tage det hele.

Men dér, hvor det lige så undtagelsesvis som med postnumrene skulle blive nødvendigt, fordi et samfund er krympet så meget i antal fordelingssteder, at en nedlæggelse er det eneste forstandige, er jeg helt enig med hr. Sønderby i, at vi skal gøre alt – og det kan sikkert næsten altid gøres – for at sikre en postekspeditions mulighed på stedet. Jeg har flere gange drøftet med indenrigsministeren, at noget sådant jo også kan gå hånd i hånd med håndkøbsudsalg for apotekervarer o.lign., således at der altså ikke lægges unødige afstande over på folk her i landet, hvor de end bor. Jeg synes, det var et vigtigt punkt, hr. Sønderby kom ind på, og derfor har jeg også gjort lidt mere ud af det.

Må jeg over for hr. Ole Henriksen oplyse, at det overskud, der vil blive, netop kun opvejer de pensionsforpligtelser, der påhviler P&T. Man kan så diskutere, om der skal være plads til dem på den konto, fordi de jo egentlig afholdes over en anden konto, men jeg synes, det er rimeligt, når der nu er den gode orden i postvæsenet og den økonomiske styring og de gode resultater, der er.

Må jeg forsikre over for hr. Ole Henriksen – og det samme gælder faktisk til hr. Dohrmann – at det er utænkeligt, at jeg på noget tidspunkt vil søge at udnytte post- og teletakster som et nyt skatteobjekt. Det er meningen, at det skal hvile i sig selv og også give det overskud, der gør nyinvesteringer mulige, og de kan være nok så omfattende i den tekniske udvikling, vi lever i, men jeg vil gerne afgive nærmest en garanti – og det er selvfølgelig ikke noget, jeg siger bare her og nu, det er noget, der er et resultat af overvejelser og drøftelser i regeringen: vi vil ikke benytte post- og teletakster som et nyt skatteobjekt. Det synes jeg er en vigtig melding, og det er altså i dette lys, bemyndigelserne skal ses. De vil ikke blive misbrugt.

Hr. Sven Skovmand, som jeg også siger tak til for en meget velvillig behandling, sagde, at ministeren ikke skal være enerådig, og det forstår jeg godt. Han henviste til aktstykker, ligesom man gør det vedrørende DSBs takster, men der er et par forskelle. Der er bl.a. den forskel, at DSB jo er og skal være, efter hvad vi ønsker her i tinget, en underskudsforretning, og dér er nok en indsigt endnu vigtigere. Men hovedforskellen mellem DSBs og P&Ts prisforhold ser jeg deri, at der i DSB-taksterne gør sig mange lokale hensyn gældende – vi har haft et aktuelt tilfælde med Bornholmstrafikken, hvor både følelser og argumenter kom i kog – men der kan være ret mange lokale forskelligheder, som gør, at netop udvalget om offentlige arbejder er særdeles velegnet til at behandle noget sådant, og at det ikke sker mere summarisk. Post- og teletaksterne er derimod landsdækkende og derfor meget enklere at have med at gøre, således at de formentlig med held vil kunne behandles sammen med finansloven. Men det kan man selvfølgelig diskutere. Jeg vil bare give denne forklaring om tankegangen bag.

Jeg takker hr. Sven Skovmand for de gode bemærkninger om giroen, som er et vigtigt flagskib for P&T, og også tanken om ugebladens nødvendighed i et demokratisk samfund kan jeg forstå og dele.

Til hr. Dohrmann vil jeg sige, at jeg faktisk ikke finder det relevant atter en gang at fremmane de uheldsår, P&T havde for nogle år siden. Jeg husker, at hr. Dohrmann i december 1982, da vi skulle forhøje satserne ret alvorligt – bestemt mere, end jeg brød mig om at skulle foreslå – var meget fair og gav mig muligheden for at sige noget om, hvordan jeg så P&Ts fremtid, og fremskridtspartiet ville så lade sin afstemning til forslaget afhænge af de udtalelser, jeg gav ved denne tredjebehandling. Hr. Dohrmann husker sikkert episoden. Det lykkedes mig altså at sige noget, som faldt i fremskridtspartiets smag, og så stemte fremskridtspartiet dengang for.

Jeg mener at turde sige, at der er levet op til de oplysninger og udtalelser, jeg dengang kunne fremlægge. Det skyldes generaldirektøren, generaldirektoratet, mange dygtige ledere og P&Ts medarbejdere i deres fulde bredde. Det er deres fortjeneste, og det tror jeg også hr. Dohrmann vil anerkende. Hans tidligere partifælle hr. Askjær Jørgensen var i